

přelepení pozastaveného slova z nedopatření nepřiléhá ke skutečnému stavu věci, — týká se tento rozpor, pokud se týče tato neúplnost skutečnosti nerozhodné, neboť užívání slova chráněného pro jiného jako známka na účtech není o sobě porušením práva známkového (srov. Abel, Markenrecht str. 215). Účet může být podle okolností případu půtahem pro označení dodaného zboží; leč v této příčině pokládá rozsudek za prokázanou obhajobu obžalovaného, že, jakmile seznal, že si soukromý obžalobce dal chrániti známku »Myriam«, přestal jí sám užívati a změnil přelepky se slovem »Jaffi« na sáčcích původní označení »Myriam«, by bylo lze jeho zboží rozeznati od zboží soukromého obžalobce, — a nalézací soud dále zjišťuje podle svědectví Boženy F-ové, že nálepek bylo používáno ve všech případech a že se nestalo, by zboží bylo zasíláno bez nálepek. Rozsudek také v dalším pokládá za prokázáno, že obžalovaný učinil ihned opatření, by své zboží rozdílně označil a že také zboží to učinil přelepky rozdílným. S tohoto hlediska je pak nerozhodné, zda bylo v zasílaných účtech obžalovaného jeho zboží ještě označováno slovem »Myriam« a zda obžalovaný ony účty sám podepisoval, či zda byly zasílány jen nedopatřením a bez vědomí obžalovaného, jak předpokládá soud nalézací.

Čís. 3975.

Ke skutkové podstatě přečinu podle § 2 odst. 1 zák. čís. 178/1924 se ve směru subjektivním vyžaduje, by si byl pachatel vědom, že nabízí prospěch zaměstnanci postavenému na roveň veřejnému činiteli ve smyslu § 6 odst. 2 cit. zákona, a dále by si byl vědom, že prospěch jím nabízený není nepatrný.

(Rozh. ze dne 24. října 1930, Zm I 133/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského trestního soudu v Praze ze dne 11. prosince 1929, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle § 2 odst. 1 zákona ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti, uplatňující důvody zmatečnosti čís. 5, 9a), 9b) § 281 tr. ř., jest přiznati oprávnění s hlediska prvních dvou zmatečků. Rozsudek odsuzuje oba stěžovatele jako spolupachatele pro přečin podle § 2 odst. 1 zák. čís. 178/1924 za to, že dopisem z 19. dubna slíbili Josefu B-ovi, zaměstnanci firmy G. E. C., zapsaného společenstva s r. o. v P., pověřenému nákupem zboží pro tuto firmu, tedy zaměstnanci podniku postavenému na roveň veřejným činitelům ve smyslu § 6 odst. 2 cit. zák., prospěch, na nějž neměl J. B. práva, za to, že bude uzavřena s firmou

»Továrna nitěných knoflíků D. Š.« smlouva o dodání zboží, k jejímuž uzavření byl Josef B. povolán. Rozsudek bere ve směru objektivním mimo jiné za prokázáno, 1. že »Svaz G. E. C., nákupní, prodejní a výrobní společenstvo pro sdružení k napomáhání živnosti a hospodářství, potřebuje průměrně asi za 50.000 Kč nitěných knoflíků ročně, takže by 5% odměna nabídnutá B-ovi činila 2.500 Kč ročně; že tedy nešlo o prospěch nepatrný. 2. že J. B. je úředníkem výdělečného společenstva, jež jest podle § 6 odst. 2 na roveň postaveno veřejným podnikům zmíněným v (1) odst. téhož §. Toto zjištění opírá soud o seznání svědka Josefa B-a a o výtah z rejstříku společenstev obchodního soudu. Soud však nezjišťuje a ovšem ani neodůvodňuje, že obě tyto okolnosti pod 1., 2. byly obžalovaným známy, ačkoliv takové zjištění je nutné k naplnění skutkové podstaty ve směru subjektivním. Zmateční stížnost důvodně vytýká tento nedostatek rozsudku, provádějíc zmatky čís. 5 a 9a) § 281 tr. ř. a dovozujíc, že obžalovaným nebylo známo, že firma G. E. C. je výdělečným společenstvem a jako takové pod státním dozorem, a že ani zdaleka nevěděli, že spotřeba nabízeného zboží u firmy G. E. C. jest tak veliká, jak potvrdil svědek B. Obě okolnosti jsou však závažné pro otázku viny, která by byla odůvodněna jen, kdyby si byli obžalovaní vědomi, že nabízejí prospěch zřízení hospodářského a výdělečného společenstva, tedy zaměstnanci postavenému na roveň veřejnému činiteli ve smyslu § 6 odst. (1) cit. zák., a kdyby si dále byli vědomi, že prospěch jimi nabízený není nepatrný (§ 2 odst. 2 téhož zák.). Nalézací soud byl povinen učiniti chybní zjištění ve směru subjektivním tím spíše, ani obžalovaní již v námitkách proti obžalobě uváděli, že nabízeli prospěch fondu »společnosti«, z čehož by se dalo souditi, že jim právní forma podniku nebyla dobře známa, tím spíše, ano se v protokolech o jejich zodpovědných výsledcích mluví jednou o »firmě G. E. C.«, jindy o »společenstvu G. E. C.« nebo o »fondu svazu G. E. C.«, a že v týchž námitkách výslovně také uvedli, že jim nebylo vůbec známo, jaké množství knoflíků firma ročně kupuje, že měla v roce 1927 od obžalovaných zboží za 1.500 Kč, a že věděli, že potřebuje více, podle jejich úsudku asi za 10.000 Kč. Jest dodati, že při hlavním přelíčení obžalovaní přítomni nebyli.

Čís. 3976.

Výrok ministerstva obchodu o tom, zda kdo třetí může užívatí zapsané známky pro jiný druh zboží (§ 30 odst. první zák. čís. 19/1890), není jen posudkem odborné stolice, který by směl soudce jakožto průvodní prostředek přezkoumávati, nýbrž jde tu o výjimku ze zásady § 5 tr. ř., o rozhodnutí nejvyššího správního úřadu, podléhající přezkoumání jen nejvyšším správním soudem, avšak pro trestní soud, který si je vyžádal, závazné a jím nepřezkoumatelné.

§ 23 zákona o ochraně známek vyžaduje ke skutkové podstatě přečinu zásahu do práv známkových, by si byl obžalovaný vědom (aspoň ve způsobě eventuálního zlého úmyslu), že zboží jím do obchodu dá-